

мръ споредъ нрава си. Репортерътъ както всички...
По дяволитѣ!

— Защо приказвашъ така, Яко? Защо ми кжсашъ сърдцето?

Той я погледна съ дълбоко състрадание и трогнато я помилва по ржката. Следъ кратка пауза, продума.

— Това е хубавъ изразъ. Кжсашъ ми сърдцето! Вѣрно е — само съмъ го кжсалъ.

И за първи пжтъ и неговитѣ очи се изпълниха съ сълзи. Слабото му лице доби изразъ на бито, бедно дете, което вече знае горчевинитѣ на живота.

— Само съмъ го кжсалъ, — повтори той, — прости ми, Лина... Какво да правишъ? Така се сложи живота... Вѣчна мизерия... вѣчна борба да изплувашъ и... ето!

— Не приказвай, не приказвай така, Яко! Ако ти не си билъ добъръ, ако ти не си ме обичалъ, кой?

Той нѣжно я помилва по ржката и се замисли. После отново, малко насила, се засмѣ.

— Слушай... Това може да сж предразсждъци и сантиментални глупости, но...

— Какво, Яко?

— Нищо, да оставимъ това.

— Какво си помисли?

— За нашия животъ пакъ. За вѣчната нѣмотия... И да любишъ, сиромашията е прѣчка.

— Намъ не ни е прѣчила, както религията не ни попрѣчи да се ожениме.

— То е друго. Религията днесъ е луксъ. Сиромашътъ може и безъ нея.

— Ехъ, да те чуе нашиятъ свещеникъ!...

И като се пресилваше, каточели на шега, тя прибави:

— Искашъ ли да го видишъ?